

Vpričo Boga!

7. Hipne molitvice.

Ako hočemo živeti v pričujočnosti božji, je najprej in najbolj potrebno, da se prav pogostokrat spominjamo na Boga, da kar moč velikokrat mislimo na Boga.

Vendar samo misliti na Boga, samo spominjati se ga in takorekoč hladno mimo iti, bi še ne zado-stovalo. Pač se spodobi takrat, kadar si v mislih pred oči stavimo najvišjega in najboljšega Gospoda, da ga vselej tudi kaj nagovorimo: prespoštljivo počastimo, se mu pristrčno zahvalimo za njegove brezštevilne do-brote, ga prosimo odpuščenja, mu zagotavljamo svojo ljubezen in zvestobo, mu potožujemo svoje nadloge, ga prosimo pomoči itd.

To se zgodi s takozvanimi hipnimi molit-vami. Hipne se imenujejo zato, ker potrebujemo zanje jako malo časa: zadostuje trenutek. Imenujejo se več-krat tudi strelne molitvice. To ime imajo še iz starih časov, ko so streljali z lokom in puščicami. Puščica jako hitro leti in dobro zadene, ako se spretno strelja; slično tudi v hipnih molitvicah naše svete misli in srčne želje vzhitijo proti Bogu; v istem hipu, ko so se vzbu-dile v našem srcu, so že pri Bogu, pri angelih in svetnikih. Navadno se imenujejo pobožni vzdih-ljaji, zato ker prihajajo prav iz srca; kadar namreč človek posebno goreče čuti v svojem srcu, skoro ne-hoté vzdihne. (Odtod so ponekod dobile tudi ime: plamteče molitvice, ker se kakor žarni plameni vzdigajo v nebesa.)

Take vaje — hipne molitvice, sveti vzdihljaji — so zeló koristne za bogoljubno življenje v mnogih ozirih, posebno pa v tem, ker med vsemi sredstvi še najbolj pospešujejo — življenje v pričujočnosti božji. Zato se moramo nekoliko dlje časa pomuditi pri njih.

Najprej naj omenim nekaj splošnih pravil. 1) Hipne molitvice se lahko opravljajo samo znotranje s srčnim vzdihom, ali pa obenem tudi ne zvanje z besedo.

2) Kadar se opravljajo tudi z besedo, naj bodo kratke in preproste. Vobče naj se ne vežejo na določene besede, marveč srce naj govori po svoje. Vendar se priporoča, zlasti za začetek, da se poslužujemo tudi že znanih, določenih molitvic, posebno onih vzdihljajev, katerim je sv. cerkev podarila odpustke. 3) Priporočljivo je (vsaj v začetku), da si za vsak dan odločimo posebno molitvico, katero hočemo gostokrat ponavljati o raznih priložnostih. Dobro bi bilo, če si jih še posebej zapišemo za posamezne dni v tednu ali mesecu. To se vé, da smemo večkrat ponavljati one, ki se nam zde bolj pristrčne, ter poleg zaznamovanih poljubno privzemati še drugih. 4) Po vsebini lahko ločimo hipne molitve v splošne, ki se ne ozirajo tolikanj na posamezne okoliščine in opravila našega življenja, marveč le bolj na splošne dušne potrebe in želje, pa v take, ki so v posebni zvezi z naravo, z družbo, v kateri živimo, s krajem, kjer bivamo, z opravili, ki se nam nakladajo itd. Posebej naj še omenim, da hipnim molitvam moramo tudi prištevati *d o b r i n a m e n*, one želje, s katerimi Bogu izročujemo svoja vsakdanja opravila, kakor smo priporočali v poprejšnjem oddelku, n. pr.: *Iz ljubezni do tebe, o Bog! V tvojo čast, moj Jezus! Vse v večjo slavo božjo! Tebi darujem to delo!* itd.

a) Hipne molitve splošne vsebine.

Za take vzdihljaje, ki niso z opravili v tesnejši zvezi, je morda *res* treba kratkega odmora, med delom, a tako kratkega, da nas nikakor ne moti v našem opravilu, marveč ga še pospešuje, kakor uči sv. Frančišek Saleški v prelepi priliki: „Romar, kateri popije nekoliko vina, da bi si razveselil srce in okrepčal usta, ne pretrga zato svojega potovanja, dasi se nekoliko ustavi, marveč dobi moč, da hitreje in lažje dovrši svojo pot, ker postoji le zato, da bi še bolje hodil.“

Priporočamo n. pr.: 1) Čast bodi Očetu i. t. d., 2) Svet, svet, svet si ti, Gospod vojnih trum. Polna je zemlja tvoje slave. Slava Očetu, slava Sinu, slava sv. Duhu. 3) V vseh rečeh naj se zgodi, naj bo hva-

ljena in vekomaj češčena najpravičnejša, najvišja in najljubeznivejša volja božja. 4) Jezus, moj Bog, ljubim te nad vse. 5) Zveličar sveta, usmili se nas! 6) Jezus, Sin Davidov, usmili se me! 7) Moj Jezus, usmiljenje! 8) Povsod bodi hvaljeno presveto Srce Jezusovo! 9) Sladko Srce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj in bolj ljubim. 10) Presladki Jezus, pomnoži mi vero, upanje in ljubezen in daj mi skesano in ponižano srce. 11) Srce Jezusovo, ki goriš ljubezni do nas, vnemi naša srca v ljubezni do tebe! 12) Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas! 13) Presladki Jezus, ne bodi mi sodnik, ampak Zveličar. 14) Jezus, krotek in iz Srca ponižen, vpodobi po svojem moje srce. 15) O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo. 16) Češčeno bodi brezmadežno spočetje Device Marije, Matere božje. 17) Devica Marija, Mati božja, prosi za nas pri Jezusu. 18) Sladko Srce Marijino, bodi moja rešitev. 19) O Marija, ki si brez madeža prišla na svet, oh, izprosi mi od Boga, da brez greha pojdem s sveta. 20) Jezus, Marija, Jožef, vam podarim svoje srce in svojo dušo.

Sv. Frančišek Asiški je gostokrat ponavljal vzdihljaj: „Moj Bog in moje vse!“ Sv. Ignacij: „O moj Bog, daj, da te ljubim, in edino plačilo za mojo ljubezen bodi, da te ljubim čimdalje bolj.“

Smokva in vrba.

Nekdaj je rekla smokva vrbi: „Kako je to, da se jaz komaj primem, če me presadijo s korenino; a tebi samo odtrgajo vejo in jo zasadijo v zemljo, in veja se prime?“

Vrba ji odgovori: „Draga sosed! Ja sem močnejše narave kakor ti. Ti se vedno skrivaš v gorkem kraju, a me vrbe rastemo kjerkoli je. Zato je pa naša narava žilava, dočim ste ve smokve tako mehkužne, da vam vse škoduje.“

Zmeren in utrjen človek je povsod srečen.

France Brzin.

